

Chương 27

Chân Tình Của Willis

- **K**ẻ thù hấn nói tới chính là tôi, đang ngồi trước mặt các ngài. - Willis nói.

- Ngay từ khi bước vào phòng, chúng tôi đã đoán người đó là anh. - Ông Sa'lin nói. - Anh có tấm bản đồ chứ?

- Nó đã bị hủy, thưa ông. - Willis trả lời.

- Quả là một tin chẳng lành! - Ông Ne'lin nói.

- Nếu tấm bản đồ rơi vào tay kẻ thù thì còn tồi tệ hơn nữa. - Chúa vương Igormur không ngần ngại nói thẳng và ông mừng khi thấy hai người Suliutte hiểu được vấn đề.

Ngay khi Tarman rời đi với câu trả lời của Haramal: “Tôi cần phải suy nghĩ”, Haramal đã đưa tin tới cho chúng tôi kèm theo một lời nhắn tới ngài, thưa Chúa vương... - Ông Ne'lin ngập ngừng.

- Xin cứ nói! - Chúa vương Igormur chờ đợi, đôi mắt chăm chú nhìn ông Ne'lin.

- “Chúa đá Zagglá muốn Tarman tới gặp ngài.”

- Lời này do chính Tarman nói ra? - Bà Cartland hỏi.

- Đúng vậy. - Ông Ne'lin gật đầu, nói.

- Chúng ta sẽ phải khởi hành sớm hơn dự định? - Joe lo lắng hỏi.

Bà Cartland không trả lời câu hỏi của Joe. Bà nhìn Chúa vương Igormur, chờ đợi ý kiến của ông.

- Có thể hấn đang hù dọa chúng ta. - Hoàng tử Isalmur nói.

- Nhưng nếu điều hấn nói là thật, chúng ta sẽ tính sao? - Willis góp lời.

- Cả hai trường hợp đều có thể xảy ra. - Chúa vương Igormur khẽ thở dài, nói. - Chúng ta không thể làm gì khác ngoài chờ đợi bởi chúng ta tuyệt đối không được sai sót khi hành động. Nếu kẻ thù giăng bẫy, chúng ta sẽ không bị

mắc vào còn nếu đó không phải là một cái bẫy thì thời gian sẽ giúp chúng ta giải quyết những vấn đề trước mắt.

- Cụ thể là những vấn đề gì, thưa ngài? - Willis hỏi.

- Kẻ thù đã trở dậy. Chúng đã gieo rắc sự chết chóc ở Sa Mạc Rắn, nơi chúng ta đang phải ra sức giành giật với chúng. Nếu Chúa đá Zagglá trao thêm quyền lực cho Tarman, hắn sẽ gây ra nhiều cuộc chiến tranh hơn nữa, sẽ còn nhiều kẻ ác muốn thiết lập đồng minh với hắn.

- Tôi đã đi qua nhiều vùng đất ở phía tây và thấy ánh nắng ở đó không còn rực rỡ, bầu trời mỗi lúc một xám xịt và các vì sao dường như đã biến mất.

- Anh muốn tới Mal, phải vậy không Willis? - Hoàng tử Isalmur hỏi.

- Không, tôi sẽ tới Sa Mạc Rắn để chiến đấu bên những người anh em của tôi. - Willis nói, đôi mày đen rậm nhíu chặt lại.

- Ở đây, anh sẽ không thể tùy tiện làm những việc anh muốn. - Isalmur nói.

- Không một ai có thể cản bước Willis hoang dã. - Willis gằn giọng.

- Thế anh sẽ nói gì nếu ta muốn anh đi tìm những thanh kiếm? - Chúa vương Igormur hỏi.

- Tôi có thể làm cho mọi việc rối tung lên nếu không nói cho các vị biết nhĩ ý của Haramal: Người Suliutte luôn đồng hành cùng các vị và sẵn sàng chiến đấu nếu chiến tranh xảy ra. - Ông Sa'lin vỗ tay lên trán, giọng sang sảng.

- Lời đề nghị của ta đã làm khó dễ anh?

-Ồ, không thưa ngài, - Willis nói, - tôi chỉ bị bất ngờ thôi và xin ngài thứ lỗi nếu tôi nói với ngài rằng tôi muốn được biết mình sẽ đi đâu để tìm những thanh kiếm?

- Công việc này đòi hỏi sức mạnh và sự khôn ngoan không chỉ của một người. Anh sẽ không phải đi một mình, sẽ có những người khác đi cùng anh.

- Điều gì sẽ xảy ra nếu Tarman đến Mal rồi trở về tấn công chúng ta? Mọi chuyện đã thay đổi, thay đổi nhanh đến không ngờ. - Bà Cartland nói.

- Ta không biết, - Chúa vương Igormur buồn bã nói, - nhưng người Ánh Sáng không sợ bọn chúng. Những người không muốn quay trở lại thời kỳ cai trị của Chúa đá Zagglá và muốn quyền lực của hắn vĩnh viễn mất đi sẽ sẵn sàng chấp nhận thương vong cùng những tổn thất to lớn. Chung tay lại, chúng ta có thể hàn gắn vết thương mà Zagglá chúa đã gây ra cho nhân loại, những điều tốt đẹp sẽ ở lại, những điều xấu xa sẽ bị lãng quên và quyền lực của Chúa đá

Zagglá có thể bị phá vỡ. Ta tin rằng những thanh kiếm sẽ trở về với chúng ta. Chúng sẽ được trao cho người xứng đáng, và người đó sẽ lên đường tới Mal.

- Tấm bản đồ đã bị hủy. Ngay cả khi có nó trong tay thì con đường tới Mal cũng rất nguy hiểm. Tôi đã xem qua nó và thú thật là tôi nghĩ nó là một tấm bản đồ giả hoặc không có giá trị. Trong đó chẳng có con đường nào mà tôi biết cả.

- Sự vô vọng hẳn sẽ còn kéo dài. - Willis nói.

- Nếu không có niềm tin, anh sẽ bị sự tuyệt vọng bám riết lấy, - Isalmur nói.
- Sự tuyệt vọng là kẻ thù của mỗi chúng ta, ngay cả khi anh đi đúng hướng, anh vẫn sẽ chùn bước và lạc lối. Kẻ thù có thể khôn ngoan một cách ghê gớm và chúng ta sẽ dùng chính sự khôn ngoan để đánh bại chúng.

- Đó là con đường đầy chông gai và nguy hiểm, - bà Cartland nói, - nhưng chúng ta không còn con đường nào khác để lựa chọn. Tuy nhiên, phép màu có thể xảy ra. Ý chí, niềm tin, sức mạnh và đôi khi cả sự mềm yếu sẽ giúp chúng ta vượt qua những đoạn đường gian khó.

- Có điều, - Chúa vương Igormur nói, - chúng ta không thể ỷ lại vào sự khôn ngoan của bản thân mà lơ là những điều nhỏ nhất. Một quyết định tưởng như không có gì quan trọng cũng có thể khiến cho kẻ thù lạc lối. Một cuộc hành trình gian nan sẽ làm xoay chuyển bánh xe lịch sử của nhân loại.

- Nếu Haramal không chấp thuận những yêu cầu của Chúa đá Zagglá, hẳn sẽ tấn công vương quốc Suliutte chứ?- Isalmur hỏi.

- Không đâu, con trai, - Chúa vương Igormur nói, - ngoài sự khôn ngoan, kẻ thù của chúng ta còn biết tính toán kỹ lưỡng mọi đường đi nước bước. Sức mạnh đã trở về bên Chúa đá Zagglá nhưng hẳn chưa hoàn toàn khôi phục được hình dáng và quyền lực. Cuộc chiến năm xưa đã dạy cho hẳn nhiều bài học, hẳn sẽ phải cẩn thận với những quyết định của mình. Hẳn sẽ mất nhiều thứ nếu đánh vào trái tim của vương quốc Suliutte. Trong vài năm trở lại đây, những con người sinh sống ở những vùng đất mới ngày càng suy đồi, Chúa đá Zagglá hiểu được điểm yếu của họ, hẳn chia rẽ họ, khiến cho họ vì quyền lợi mà tiêu diệt lẫn nhau. Vì thế, ánh sáng không còn soi chiếu và bóng tối hoành hành trong mỗi gia đình, những thành phố mới xây mau chóng sụp đổ, nhà cửa ngày một ít đi còn những nắm mộ xanh thì ngày một mọc nhiều thêm trên những dãy đồi trải dài tít tắp.

- Cần phải tìm thấy những thanh kiếm, nếu không con người sẽ bị đẩy lùi khỏi vùng đất sáng và nếu chúng lọt vào tay Chúa đá Zagglá, hẳn sẽ cản quét thế giới này. Ngay cả sự liên minh của chúng ta với những căn cứ hùng mạnh cũng không thể cản trở sức mạnh của hẳn. - Bà Cartland nói.

- Ngài có sự hỗ trợ của chúng tôi. Những người Suliutte sẽ làm tất cả để quyền lực của Chúa đá Zaggia bị mất đi vĩnh viễn. - Ông Ne'lin nói.

Chúa vương Igormur gật đầu hài lòng.

- Đoàn kết, đó là điều mà Chúa đá Zaggla sợ nhất. Những người non trẻ không có kinh nghiệm sẽ dễ dàng rơi vào cái bẫy gian xảo của Chúa đá Zaggla, sự tan rã sẽ bắt đầu từ đó, nhưng chúng ta có chung một trái tim vĩ đại, chúng ta sẽ lập được những chiến công hiển hách nhờ vào sự liên minh.

- Thưa Chúa vương, - ông Dalor lên tiếng, - ta có thể ngăn chặn kế hoạch của Tarman, không cho hắn tới Mal không?

- Không thể manh động ngay cả khi chúng ta có quyền lực ngăn cản ý muốn của Chúa đá Zaggla. - Bà Cartland nói.

- Bà ấy nói đúng, - Chúa vương Igormur gật đầu tán thành - việc tìm những thanh kiếm là quan trọng...

- Nhưng ai sẽ là người đem chúng tới Mal? - Willis nóng vội hỏi.

Joe nhìn ra ngoài, cảm thấy bóng tối đang trùm lên cậu. Ngoài kia, những ngọn cây cao rung rẩy trong màn đêm, như giận như hờn cái thế giới đầy ắp bất công này. Joe đảo mắt nhìn về phía bà Cartland, bà mỉm cười đón ánh mắt cậu nhưng không nói lời nào. Chẳng ai lên tiếng nữa, như thể mọi người đang cùng có những suy nghĩ miên man và những âu lo bất tận. Tuy e sợ nhưng Joe không đủ can đảm để chối bỏ trách nhiệm, cậu cũng không thể gạt ra khỏi đầu những điều bà Cartland đã nói với mình. Trong lúc sợ hãi, Joe nghĩ tới bố mẹ, tới chị Livia và những người bạn thân thiết, cậu không thể hèn nhát bỏ mặc người thân chơ vơ chống chọi với cái ác được. Phải chăng gia đình chính là động lực giúp Joe có thêm sức mạnh, lòng dũng cảm và ý chí kiên cường?

- Ta nghĩ là anh biết nhưng anh vẫn cố hỏi, Willis ạ. - Bà Cartland cất tiếng.

- Tôi lo lắng, thưa bà. - Willis thận trọng nói. - Tôi biết về lời tiên tri của người Ánh Sáng, biết Tarman muốn có đứa bé nhưng tôi nghĩ... - Willis ngừng lời.

- Anh nghĩ gì? - Hoàng tử Isalmur chau mày nói, đôi mắt chàng lóe sáng, thoáng chút giận dữ.

- Cậu bé này... còn quá nhỏ để bị đặt vào tình thế mạo hiểm như vậy. Thêm vào đó, những rủi ro trên đường, những nguy hiểm cậu gặp sẽ giết chết cậu.

- Tôi sẽ không chết dễ dàng đâu. - Đến Joe cũng ngạc nhiên khi nghe thấy lời của chính mình, giọng cậu nhỏ nhưng quyết liệt.

- Cháu khiến cho tất cả chúng ta phải cảm thấy xấu hổ, - Chúa vương Igormur nói, ánh mắt âm áp nhìn Joe, - nhưng cháu có thể thay đổi quyết định...

- Cháu sẽ không làm thế, - Joe nói, - tim cháu từng chùng xuống vì sợ hãi nhưng bây giờ nó đã mạnh mẽ trở lại, nhưng thưa ngài, cháu chỉ là một đứa trẻ bình thường, không có sức mạnh, cháu không thể tin rằng mình lại là niềm hy vọng của mọi người.

- Đó không phải là những suy nghĩ thật của cháu, - bà Cartland nói, - chính mẹ cháu đã nói với ta những lời này vì tình thương bà dành cho cháu quá lớn, nhưng đôi khi những người mẹ có cách hành xử khó hiểu và thường làm cho mọi chuyện thêm rắc rối. Cụ thể là, những đứa con dù xấu họ vẫn nghĩ chúng đẹp, dù chúng có bất tài nhưng trong mắt họ chúng luôn tài giỏi, đó là tâm lý chung của bậc làm mẹ và mẹ cháu cũng vậy. Ellen luôn tự hào về cháu, dù những chuyện cháu làm khiến cô ấy lo lắng và giận dữ.

- Trước mặt cháu, Ellen luôn phủ nhận khả năng của cháu vì cô ấy biết nếu khích lệ cô ấy sẽ mất cháu. Điều Ellen sợ nhất là phải rời xa các con, và cô ấy sẽ nói và làm tất cả những gì giúp cô ấy được ở bên chúng. Cháu đã nghĩ và làm gì khi Ellen cương quyết cho rằng cháu sẽ không bao giờ có được khả năng của người Ánh Sáng?

- Cháu...

- Cháu đã chứng minh cho bố mẹ và tất cả chúng ta thấy rằng cháu sẽ làm được nhờ vào niềm tin mãnh liệt.

- Nhưng...

Joe muốn nói dù cậu tin và quyết tâm làm được những điều cậu muốn nhưng mong muốn có được sức mạnh của người Ánh Sáng quá xa vời với cậu, song bà Cartland đã giơ tay lên:

- Cậu bé này có thể làm nên kỳ tích là nhờ có niềm tin và ý chí mạnh mẽ, - bà Cartland đưa mắt nhìn mọi người, - những điều kỳ diệu sẽ không xảy ra nếu chúng ta thiếu niềm tin vào bản thân. Niềm tin là sức mạnh nhiệm màu và ngay cả những người bình thường nhất cũng có quyền hy vọng, tin tưởng vào khả năng tạo ra sự nhiệm màu đó. Sức mạnh mà ai ai cũng nhìn thấy không đủ để làm nên thành công.

Mọi chuyện sẽ không dễ dàng nhưng tất cả chúng ta sẽ ở bên cháu, cháu có những người bạn tốt, cháu sẽ không đơn độc trên con đường tìm lại chân lý. - Chúa vương Igormur nói.

- Chúa vương, ngài nên sớm quyết định về việc đưa người tới Sa Mạc Rắn, - bà Cartland nói, - Tarman sẽ chọn thời điểm thích hợp để tới Mal, hẳn chưa thể

đi ngay vì còn phải tính toán kỹ lưỡng và ngay khi hắn rời đi, người của ta sẽ tới Sa Mạc Rắn tiếp ứng. Để công việc được thuận lợi, sự hy sinh của mọi cá nhân là cần thiết, cần phải có người báo cho chúng ta biết mọi hoạt động của Tarman và đương nhiên ngày khởi hành chính xác của hắn sẽ được người này báo về.

- Ai sẽ làm việc này ạ? - Joe hỏi.

- Willis, anh là người mà ta tin tưởng nhất, - bà Cartland nói, - nhưng khi trở về anh nên lấy một cái tên khác và hãy tránh xa những chốn đông người, theo kinh nghiệm của ta, mầm mống của sự rắc rối thường bắt đầu từ những nơi như thế. Hãy tìm cho mình một người đáng tin cậy và giao cho anh ta những việc lặt vặt.

- Tôi sẽ làm việc này mà không cần nhờ đến ai. Và tôi sẽ chẳng việc gì phải tránh xa chốn đông người vì đó là nơi tôi thường có được những tin tức đáng giá. - Willis nhún vai, nói.

- Nhưng ta không muốn kẻ thù biết anh trở về, hãy cứ để chúng nghĩ anh đã chết rồi.

- Chúng sẽ nghĩ như thế, thưa bà. - Willis cười khẽ, trấn an bà Cartland rồi sau đó ngáp dài mệt mỏi.

- Anh mệt rồi, trông anh ủ rũ như gà mắc mưa vậy. - Bà Cartland vỗ nhẹ lên vai Willis, vẻ thân tình.

- Vâng, tôi biết mình không thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào nữa. - Willis ranh mãnh nói.

- Anh sẽ nghỉ tại phòng này, sẽ có người mang thuốc và bữa tối tới cho anh. - Ông Dalor nói.

- Willis này, - bà Cartland nói, giọng bà đột nhiên chùng xuống, - thuốc anh đang uống là một loại thuốc rất hiếm, không phải ai cũng được Chúa vương Igormur ưu ái dành cho. Nó có tác dụng chữa lành mọi vết thương và phục hồi năng lượng cho cơ thể trong thời gian ngắn nhất. Qua đêm nay anh sẽ thấy người khỏe hẳn và ta mong anh...

- Tôi hiểu ý bà, - Willis nhìn bà Cartland, gật đầu, giọng anh thoáng chút buồn bã khiến bà lo lắng, - tôi chỉ cần ngủ một giấc ngon là lại có thể chinh chiến trên mọi nẻo đường.

- Đáng ra ta không nên thúc ép anh, một người bị thương như anh cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn nữa nhưng chậm trễ một ngày là lại thêm một ngày mất đi những tin tức quý giá.

- Ngựa của tôi đã chết rồi, thưa bà. - Willis nhìn bà Cartland, giọng trĩu nặng.

- Ta biết. - Bà Cartland nói. - Ta có đôi ngựa, ta sẽ cho anh mượn một con. Anh hãy hứa với ta là phải chăm sóc nó thật kỹ cho nó ăn hằng ngày và tắm cho nó ở những con suối trong và sạch nhất.

- Phải làm từng ấy việc, xem ra tôi nên cuộc bộ thì hơn. - Willis tròn mắt nói.

- Willis! - Bà Cartland nghiêm giọng.

- Tôi... tôi sẽ làm như bà yêu cầu. - Willis nhì nà Cartland, thở dài, miệng méo xệch.

Dù mệt nhưng Joe vẫn vui vẻ ở lại khi Willis muốn được nói riêng với cậu đôi lời. Joe không biết Willis định nói gì, nhưng nếu anh ta còn dài dòng về những mối nguy hiểm hay những chuyện xa xôi thì cậu quyết sẽ không giữ thái độ khách sáo lâu hơn.

- Ngày mai, tôi sẽ rời đi sớm, - Willis bắt đầu bằng một giọng trầm lắng, - cậu có thể giúp tôi một việc không?

- Tôi rất muốn nhưng khả năng của tôi không cho phép...

- Việc này không khó, - Willis nói nhanh, - hoàn toàn nằm trong khả năng của cậu.

- Anh nói đi! - Joe sốt ruột nói.

- Tôi còn ngồi được ở đây là nhờ chị cậu.

- Livia.

Joe thốt lên rồi im lặng nghe Willis nói tiếp:

- Tôi sẽ trở thành kẻ bội bạc nếu ra đi mà không chính thức gửi một lời cảm ơn chân tình tới người đã cứu mình. Như tôi đã nói, sáng mai tôi sẽ đi sớm nên lúc đó khó mà gặp chị cậu được. Vậy cậu giúp tôi nhé?

- Việc này đúng là nằm trong khả năng của tôi. - Joe vui vẻ nói. - Anh đi cùng tôi ngay bây giờ chứ? Tôi sẽ dẫn anh tới gặp chị Livia.

- Tất nhiên rồi.

Willis mừng quýnh như một đứa trẻ, anh vội vàng mặc chiếc áo khoác mới màu đen và đi đôi giày mới màu nâu thẫm được người hầu mang tới lúc trước.

- Nhưng bà Cartland sẽ mắng tôi mất, - Joe nói, - bà bảo anh cần phải ngủ.

- Nếu cậu không nói thì sao bà ấy biết được.

- Vâng, và tôi hy vọng chúng ta sẽ không gặp bà Antigone.

Livia không cảm thấy hối tiếc vì đã cứu Willis, dù vì việc này mà nàng trở thành kẻ đối nghịch với Aggron, nhưng nàng cảm thấy bức bối vì cách anh ta đối xử với mọi người. Lẽ ra Livia đã được nghe toàn bộ câu chuyện nếu Willis đáng ghét không đưa ra yêu sách tai quái đó.

Nói cho cùng, anh ta lấy tư cách gì để yêu cầu nàng, bố mẹ nàng và các bạn của em nàng ra khỏi phòng kia chứ? Nếu không vì bà Cartland lờ mắt đe nẹt thì nàng đã khiến cho anh chàng này phải rút lại lời đề nghị rồi.

Livia không muốn gặp bất kỳ ai vào lúc này và nàng miễn cưỡng đứng dậy khi cánh cửa bằng sứ màu trắng vang lên ba tiếng gõ nhẹ. Một lần nữa Livia lại thầm trách Willis, vì anh ta mà nàng phải mang gương mặt cau có này.

- Là anh? - Livia tròn mắt hỏi khi nàng mở cửa.

- Chào cô, - Willis lịch sự nói.

- Anh muốn gì? - Livia hỏi, chính nàng cũng cảm thấy giọng mình không được dễ chịu.

- Có lẽ cô sẽ không bắt một kẻ bị thương như tôi đứng ngoài nói chuyện đâu nhỉ? - Willis nói, đoạn nhăn mặt vì đau.

- Anh đã đuổi tôi ra khỏi phòng, giờ lại muốn nói chuyện với tôi. Thật kỳ quặc! - Livia nói khi cả hai cùng ngồi xuống những chiếc ghế kê quanh cái bàn sứ nhỏ, trên bàn có một lọ hoa tươi tỏa hương thơm dịu dịu khắp phòng.

- Tôi đến để cảm ơn cô vì ngày mai tôi sẽ đi khỏi đây.

- Anh đã cảm ơn tôi rồi còn gì. - Livia nói nhưng bản chất tốt bụng của nàng bảo nàng phải quan tâm tới anh ta. - Nhưng anh đi đâu? Vết thương của anh còn chưa lành lại mà.

- Cô không trách tôi nữa. - Willis cười tươi, nụ cười rạng ngời hạnh phúc. - Tôi biết là cô giận tôi nhưng tôi nghĩ câu chuyện tôi kể vào một thời điểm không thích hợp sẽ không tốt cho hai bác.

- Anh có thể nói cho tôi biết không? - Livia năn nỉ.

- Nếu cô muốn nghe.

Bằng một giọng truyền cảm, Willis kể cho Livia nghe câu chuyện về những người bạn của mình đang chiến đấu chống lại Tarman và Chúa đá Zagglá, về thanh kiếm Adil và thanh kiếm Garathal, về Sa Mạc Rắn và những kế hoạch sắp tới. Livia chăm chú lắng nghe dù nàng đã biết một phần câu chuyện, đôi mắt nàng nhìn Willis từ tò mò chuyển sang sợ hãi và con tim nàng rung lên từng nhịp buốt giá khi nàng biết ngày chia ly của gia đình nàng chẳng còn bao xa.

- Em trai tôi sẽ phải tới cái nơi ghê gớm đó sao? - Livia thảng thốt hỏi.

- Đó là một cậu nhóc dũng cảm, cậu ấy không hề sợ hãi khi tôi cảnh báo mọi người về những mối hiểm nguy trên đường.

- Xin anh thứ lỗi, tôi phải tới gặp bà Cartland. - Livia đột ngột đứng dậy.

- Đó không phải là quyết định sáng suốt. - Willis nói.

- Anh không thể phán đoán khi chưa biết tôi sẽ nói gì với bà. - Livia bướng bỉnh nói.

- Vậy cô sẽ nói gì? - Willis nhìn Livia, đôi mắt chứa chan bao nỗi niềm tâm sự.

Livia chần chừ suy nghĩ, cuối cùng nàng quyết định nói cho Willis biết những dự tính của nàng. Dù sao người này cũng đã thành thật với nàng, vì vậy nàng cũng nên cởi mở lòng mình với anh ta.

- Tôi sẽ... yêu cầu bà Cartland cho tôi đi cùng Joe.

Quá bất ngờ trước những gì được nghe, Willis nhè nhẹ lắc đầu và không biết phải nói gì trong khi Livia vẫn đứng nhìn anh.

- Nữ giới không nên tới những nơi như vậy. - Willis trầm giọng nói.

- Anh không thể quyết định việc này.

- Không một ai đồng ý cho cô tới cái nơi khủng khiếp đó, cô không thể hy vọng bà Cartland chấp thuận yêu cầu của mình ngay cả khi bà ấy đồng ý cho bố mẹ cô...

- Tôi biết, - Livia lạnh lùng ngắt lời Willis.

- Đúng là tôi không có quyền ngăn cản cô làm những việc cô muốn, tôi chỉ có thể khuyên cô những điều tốt đẹp nhất mà những người bạn chân tình dành cho nhau. Hãy ngồi xuống nghe tôi nói rồi sau đó hãy đi, được không?

“Nếu mình bỏ đi bây giờ thì thật bất lịch sự,” Livia nghĩ và ngồi xuống trước mặt Willis.

- Anh cười gì vậy? - Livia hỏi.

- Nếu nói về lòng dũng cảm thì giữa hai chị em cô không biết ai hơn ai, nhưng tôi vừa nhận ra ở cô có một tính cách hơn hẳn cậu ấy...

Livia đứng đưng nhướng mày chờ đợi, gương mặt phảng phất nét kiêu kỳ nhưng trông đáng yêu vô cùng.

- Tính bướng bỉnh. - Willis nói.

- Tôi thích lời nhận xét này, - Livia vui vẻ nói, - hy vọng chúng ta sẽ còn nhiều dịp trò chuyện cùng nhau.

Livia đứng dậy và một lần nữa nàng nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên hai lần.

- Joe đây! - Livia quay lại nói với Willis rồi nhanh nhẹn đi ra mở cửa.

Thế nhưng người gõ cửa không phải là Joe. Nếu như ban nãy Livia không trải qua cảm giác bất ngờ khi Willis tới gặp nàng thì có lẽ lúc này nàng đã thốt lên đầy kinh ngạc.

Lấy lại bình tĩnh, nàng mỉm cười, nói với người đang đứng ở ngưỡng cửa:

- Chào anh!

- Tôi vào được không? - Isalmur khẽ gật đầu, khuôn mặt đẹp đẽ rạng ngời ánh sáng.

- Ồ, vâng, mời anh. - Livia nói và lịch sự đứng dịch sang bên, nhường lối cho Isalmur.

Livia không rõ Isalmur tới tìm nàng có việc gì, nàng cảm thấy bối rối trước cuộc gặp không hẹn trước này vì nàng sẽ không thể trò chuyện với họ lâu được, ý nghĩ về cuộc nói chuyện với bà Cartland đã choán hết tâm trí nàng.

- Bà Cartland muốn gặp anh, nhưng bà ấy nghĩ khó có thể đánh thức anh dậy vào lúc này. - Isalmur nói.

Một cách thận trọng, Willis đáp lời Hoàng tử Isalmur:

- Bà ấy muốn gặp tôi vì chuyện gì?

- Bà ấy muốn anh làm quen với con ngựa của bà ấy...

- Anh sẽ cưỡi một trong hai con ngựa của bà Cartland ư? Livia ngạc nhiên kêu lên.

- Vâng, ngựa của tôi đã chết và bà Cartland đã hào phóng cho tôi mượn ngựa của mình. - Willis nói. - Có lẽ tôi nên tới gặp bà.

- Bà đang nói chuyện với cha và chú tôi, - Isalmur nói, - bà nhờ tôi đưa anh tới chỗ con ngựa nếu anh chưa ngủ.

- Ngay bây giờ? - Willis hỏi.

- Sớm mai anh đi rồi còn đêm nay anh sẽ phải ngủ. - Isalmur nhướng mày, nói.

- Vậy thì chúng ta đi nào, - Willis nói, nhìn Livia tỏ vẻ thông cảm và chỉ có nàng mới hiểu được ẩn ý trong mắt anh ta, - xin được cảm ơn cô một lần nữa.

Willis khẽ cúi đầu rồi đi ra cửa.

- Chúc anh mọi chuyện may mắn! - Livia nói, lòng nặng trĩu u buồn.

- Tôi có đem thuốc tới cho cô, - Isalmur nói, giọng ân cần và ấm áp. Chàng lấy từ trong túi áo ra một chiếc lọ sứ nhỏ rồi đặt vào tay Livia, - hai lần một ngày, vết thương ở chân sẽ khỏi.

Cánh cửa khép lại, Livia thần thờ ngồi xuống giường, đầu nàng chẳng thể nghĩ được điều gì, ngay cả những gì cần nói với bà Cartland nàng cũng quên sạch. Nàng thầm trách con tim mình, nó đang reo vui trong khi lòng nàng nặng trĩu âu lo. Nắm chặt lọ thuốc trong tay, nàng ngả người lên tấm nệm trắng muốt, đôi má ửng hồng khiến nàng rục rỡ như một nữ thần.